

att jag inte känner till ett enda cigarettmärke från marocko

jag la mig ner. flatbottnad, skev och stel i alla mina evinnerliga gångjärn. rost som damm. vatten och spik. påtår. nej tack, jag orkar inte dricka någon mer sprit idag. jag lever farligt och än.

visst.

kanske hade tiderna förändrat mig. jag hade ledgångsreumatism och särskilda skäl att ta livet av mig. vacklade. led. slet till mig en parfymerad cigarett från en marokansk artist. och rökringarna singlade mot takvåningen på hotellet.

nåja.

vet inte om jag trodde på alla de sagor du berättade. hyvlade till och vred mig ur ditt grepp. jag hade fastnat i en halv armkrok och du försökte kyssa mig oändlig. långt borta fanns mor och var rar. far var en jävla idiot. halt och styckare på ett litet slakteri i simrishamn. troligtvis räddhågsen och lågmäld. för jag hörde aldrig av dem något mer. det var säkert döda fast jag inte ville tänka på det i all min dekadens.

hoppсан

nu ville du att jag skulle bo hos dig i flera månvarv och ta hand om dig. steka dina praliner och fluffa ditt hår. du låg med stånd. ofta och vred dig i utgjutningar om hur du levt rullan på de sju haven.

det fanns ingenting lockande i att ge avkall på det som var mitt eget